

Predkladacia správa

Na rokovanie vlády Slovenskej republiky sa predkladá návrh skupiny poslancov Národnej rady Slovenskej republiky na vyslovenie nedôvery podpredsedovi vlády Slovenskej republiky Štefanovi Harabinovi, poverenému riadením Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky - tlač 760 (ďalej len „poslanecký návrh“).

Poslanecký návrh sa predkladá na rokovanie vlády Slovenskej republiky na základe § 109 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 350/1996 Z. z. o rokovanom poriadku Národnej rady Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov. Vláda Slovenskej republiky bola listom predsedu Národnej rady Slovenskej republiky požiadaná o zaujatie stanoviska.

Po oboznámení sa s obsahom poslaneckého návrhu je možné k jednotlivým dôvodom na vyslovenie nedôvery podpredsedovi vlády Slovenskej republiky Štefanovi Harabinovi, poverenému riadením Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky uviesť nasledovné:

Pokiaľ ide o listinné materiály, o ktoré sa opiera poslanecký návrh, tieto neboli a nie sú obsahom trestného spisu v predmetnej veci, čo písomne potvrdil aj generálny prokurátor Slovenskej republiky. Štefan Harabin ako sudca neporušil svoje zákonné povinnosti, naopak, postupoval v plnom súlade so zákonom.

Pokiaľ ide o obsah pripravovanej legislatívy, ktorý je v poslaneckom návrhu namietaný, je vecou plnenia si povinností člena vlády v rozsahu svojej pôsobnosti zabezpečiť prípravu legislatívnych návrhov, naplňajúcich Programové vyhlásenie vlády Slovenskej republiky, a to efektívne, avšak v súlade s Ústavou Slovenskej republiky. V tomto smere nie je potrebné a ani vhodné nahrádzať parlamentné prerokovanie návrhov noviel trestných kódexov konaním o vyslovení nedôvery členovi vlády.

Nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. januára 2005 č. PL. ÚS 49/03 (ďalej len „nález Ústavného súdu Slovenskej republiky“) Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že vylúčenie aplikácie vtedy platného ustanovenia § 231 zákona č. 233/1995 Zb. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov (ďalej len „Exekučný poriadok“), zakotvené v prechodnom ustanovení § 237 ods. 2 od 1. septembra 2003 (zákon č. 356/2003 Z. z.) nebolo v súlade s článkom 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Úprava vykonaná zákonom č. 356/2003 Z. z. v § 237 ods. 2, podľa ktorej od 1. septembra 2003 nebolo možné považovať za vysokoškolské vzdelanie potrebné pre výkon funkcie exekútora aj vysokoškolské vzdelanie získané v odbore právo v Českej a Slovenskej Federatívnej republike alebo v Českej republike do 31. decembra 1993 bola vyhlásená za protiústavnú – vid' citácia z nálezu: *„novela zákona ustanovuje, že ust. § 231 sa od 1. septembra 2003 nepoužije. Nepoužije sa teda ustanovenie, ktorým zákonodarca v minulosti uznal vzdelanie týchto exekútorov za dostatočné na vykonávanie exekučnej činnosti. Zákonodarca v tomto prípade odníma právo, ktoré týmto občanom už raz legálne priznal. V právnom štáte nie je možné odňať niekomu právo, ktoré mu raz bolo priznané, potvrdené dvoma novelami Exekučného poriadku týkajúcimi sa vzdelania exekútorov.“*

Zákomom č. 341/2005 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť 1. septembra 2005, zákonodarca v súlade s článkom 125 ods. 3 veta druhá Ústavy Slovenskej republiky a § 41a ods. 2 zákona č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 38/1993 Zb.“) reagoval na predmetný nález Ústavného súdu Slovenskej republiky a zvolil techniku vypustenia (zrušenia) tej právnej normy, ktorá bola Ústavným súdom Slovenskej republiky vyhlásená za protiústavnú. Vypustením § 237 ods. 2 citovaného zákona došlo k obnoveniu právneho stavu účinného do 1. septembra 2003. Priamo zo zákona sa vysokoškolské vzdelanie získané v odbore právo v Českej a Slovenskej Federatívnej republike alebo v Českej republike do 31. decembra 2003 považuje za vysokoškolské vzdelanie získané podľa § 10 ods. 1 písm. b) a § 21 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku. V prípade, ak by zákonodarca (pri prijímaní zákona č. 341/2005 Z. z.) chcel vylúčiť možnosť menovať za nových exekútorov aj osoby, ktoré by spĺňali aj podmienky vzdelania uvedené v § 231 Exekučného poriadku, ustanovenie § 237 ods. 2 Exekučného poriadku by zákonom č. 341/2005 Z. z. nezrušil bez ďalšieho, ale dal ho do súladu napríklad takým

spôsobom, že sa ustanovenie § 231 nepoužije na novovymenovaných súdnych exekútorov, teda na osoby uchádzajúce sa o funkciu exekútora od 1. septembra 2005 (účinnosť zákona č. 341/2005 Z. z.). Inak povedané, v čase vymenovania súdneho exekútora Štefanom Harabinom nebolo ustanovenie § 231 Exekučného poriadku obsolentné.

Nie je prípustné presné znenie výroku nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky vykladať takým spôsobom, že rozpor § 237 ods. 2 s Ústavou Slovenskej republiky sa vzťahoval len na už vymenovaných exekútorov. Súdni exekútori vymenovaní ministrom spravodlivosti Slovenskej republiky Štefanom Harabinom, boli ustanovení do funkcie v súlade so zákonom.

V súvislosti s vedením konania vo veci ochrany verejného záujmu a zamedzenia rozporu záujmov voči ministrovi spravodlivosti Slovenskej republiky je potrebné konštatovať, že v súlade s návrhom ministra spravodlivosti Slovenskej republiky požadujúcim zastavenie konania pre jeho zjavnú nedôvodnosť bolo dňa 16. mája 2007 predmetné konanie Výborom pre nezlučiteľnosť funkcií Národnej rady Slovenskej republiky zastavené.

Z uvedených dôvodov je potrebné považovať poslanecký návrh za účelový a neodôvodnený. Preto navrhujem, aby vláda Slovenskej republiky vyslovila **nesúhlas** s predloženým poslaneckým návrhom.